

El Diacrític | | Actualitzat el 22/07/2023 a les 21:00

## El mirall

*«Jo votaré. Perquè vaig poder estudiar la carrera de Geografia i Història i descobrir que conèixer molt et porta a voler conèixer més. I que cal prendre partit perquè si no, com sempre, les decisions les prenen els altres» | «Jo votaré per una societat més justa i per no deixar de banda l'esperança»*



«15 de juny de 1977. Primeres eleccions democràtiques a l'Estat espanyol després d'una dictadura de quaranta anys. Tinc deu anys i sec a davant del mirall del tocador de la meva àvia»

22 de juliol de 2023 (Osona). Jornada de reflexió. Demà eleccions generals al Parlament espanyol i Senat. Ventiladors. Caldrà tenir cura de les paperetes, que no volin. Tant de bo les urnes n'estiguessin ben plenes.

Ha passat una setmana amb temperatures al voltant de 40 graus. Encara trobem qui nega el canvi climàtic tot i les dades científiques. L'objectivitat de les dades és diferent de la interpretació que se'n fa per part de la gent del carrer, dels mitjans de comunicació, del que escoltem a les tertúlies, dels recursos humans de les empreses i d'alguns discursos polítics negacionistes, posem per cas. Les condicions de treball de paletes, temporers, cuidadores de gent gran per exemple, no tenen res a veure amb les dels alts càrrecs de la política que surten en campanyes electorals diverses. Hi ha detalls que no solen sortir als mitjans de comunicació convencionals. Sous, dietes, càrrecs de confiança, pensions vitalícies, cotxes i seguretat oficial. A qui poden interessar aquestes altres condicions de treball?

Dubtes al carrer entre temperatures tòrrides d'un mes de juliol. Es parla molt de la desafecció política, de la manca d'interès en la participació a les institucions públiques, començant pels ajuntaments. I doncs?

De vegades pot semblar que hem oblidat el dret a expressar-nos, a exigir explicacions del perquè no es compleixen els programes, els plans de govern i perquè es fan pactes postelectorals al gust de la institució. La gent i l'abstenció surten d'escena. El guió sempre l'escriuen els mateixos. N'hi haurà que tindrem uns segons de glòria dipositant els sobres amb les paperetes. No sé quin

és el grau d'il·lusió del jovent que vota per primera vegada. Tampoc sé si totes les dones que votin ho faran amb la consciència que a Catalunya tot just van poder exercir el vot a partir de novembre de 1933. No fa tant. L'1 d'octubre de 1931 es va aprovar a Espanya el sufragi femení. També podríem parlar de totes les persones que no tenen dret a vot, algunes tot i haver nascut aquí. Drets i deures no són equiparables. Democràcia i justícia social tenen pendent un llarg recorregut.

15 de juny de 1977. Primeres eleccions democràtiques a l'Estat espanyol després d'una dictadura de quaranta anys. Tinc deu anys i sec a davant del mirall del tocador de la meva àvia. Té un joier. Faig girar una petita clau de sota i l'obro. Agafo la ballarina minúscula i la poso sobre una plataforma brillant. Comença a giravoltar amb aquella melodia fràgil mentre remeno un collaret de perles i una medalla de la Mare de Déu del Carme. Alço els ulls i veig l'àvia que somriu. L'altra àvia no la vaig conèixer. El pare, nascut al 38, es va quedar orfe de mare amb setze anys. Al seu pare gairebé no el va conèixer. És el que té haver lluitat al bàndol perdedor. Sentències. Presó i repressió. Gana. Supervivència. Futur esquerp.

La iaia em passa la mà pel cabell. Soc la neta gran i xerro pels descosits. Sempre faig preguntes. Moltes preguntes. Aixeco la vista del mirall i hi veig reflectida la meva mare. Som tres generacions de dones ja. Li dic a la iaia que m'expliqui coses d'abans, del *pueblo*. Em va explicar que quan es va acabar la guerra, per castigar les dones dels *rojos*, les rapaven al zero i això era una humiliació terrible. El cap cot. Plors. Criatures. Misèria. Mort. Dol.

Migracions, desarrelament, treballadores del tèxtil, moviments socials, repressió, democràcia, educació i salut, partits polítics, drets i deures, justícia social i ecologisme, constitucionalisme, independentisme, procés, frustració, xarxes socials, intel·ligència artificial i campanyes electorals.

Avui reflexionem. Demà votem. O no.

Jo votaré. I tinc clar quin partit votaré. Per què? Doncs perquè soc dona, de classe obrera, vigatana d'arrels andaluses i perquè estimo a les dones que m'han precedit. Admiro la seva força en un context molt advers, gris, fet de silencis, de discriminacions i de ràbia continguda. I malgrat tot han set pilar emocional, amb alguna esquerdada entremig, però pilar al cap i a la fi.

Jo votaré. Perquè vaig poder estudiar la carrera de Geografia i Història i descobrir que conèixer molt et porta a voler conèixer més. I que cal prendre partit perquè si no, com sempre, les decisions les prenen els altres. Sí, vaig ser la primera de la família a poder estudiar una carrera.

Jo votaré. Perquè tinc dos fills. Perquè rebutjo els discursos de l'odi. Perquè sé que és la por de les amenaces feixistes al que més estimes. Perquè tinc consciència política i compromís amb la terra que m'ha vist néixer, el meu passat i el meu futur. Perquè val la pena mullar-se, demanar explicacions i ajuntar-nos per mostrar la nostra força davant les polítiques conservadores i d'extrema dreta.

Jo votaré per una societat més justa i per no deixar de banda l'esperança.